

31. marts 2026

Rettelsesblad

FM 2026/154

I medfør af § 36 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan anbefalinger til forbedring af forholdene for personer med usynlige handicap kan realiseres.

(Medlem af Inatsisartut Bentiaaraq Ottosen, Atassut)

Det er på tide, at usynlige handicap, såsom ADHD og autisme, får større politisk opmærksomhed. For det har længe stået på, at pårørende og forældre har stået uden nogen at henvende sig til. Det har vi alle ført valgkamp på, og forældre har vedvarende rejst sagen for at få handling. Vi er jo blevet valgt til at hjælpe de svageste i samfundet og andre, der har brug for støtte. Når forholdene for personer med handicap drøftes, er det desværre ofte de usynlige handicap, der bliver glemt.

ADHD, autisme, PTSD, kognitiv svækkelse, ordblindhed, nedsat syn og hørenedsættelse er blot nogle eksempler på det, der kaldes usynlige handicap. Og det er netop disse, der til tider bliver overset. Ifølge Tilioq har en femtedel af befolkningen i vores land et handicap. Og de internationale konventioner om handicappedes rettigheder, som vores land har tiltrådt, er endnu kun til dels implementeret.

Selvom vi har forpligtet os til at tage ansvar for hinanden, må der være årsager til, at anbefalingerne endnu ikke er blevet opfyldt. Især de usynlige handicap har været alt for lidt i fokus. Formålet med dette debatoplæg er ikke at fremhæve, hvad der konkret skal forbedres for mennesker med usynlige handicap, for enhver kan jo pege på og sige hvad der skal løses. Formålet med debatoplægget er at tale om, hvordan disse løsninger skal gøres til virkelighed.

Nu vil jeg gerne stille mine medpolitikere nogle spørgsmål. Hvordan skal vi gribe det an, hvis vi vil forbedre forholdene for personer med usynlige handicap? Vil vi ændre vores syn på medborgere, der er i mindretal? Hvis vi vil tilbyde mere lighed og flere muligheder – hvad skal vi så gøre? Vil vi prioritere dem økonomisk? Ved vi, i hvilken omfang de forskellige typer usynlige handicap gør sig gældende i vores land?

Er anbefalingerne for personer med usynlige handicap utilstrækkelige? Hvordan kan vi bedre lytte til forældre og foreninger, som peger på, at der mangler tilbud til personer over 25 år med usynlige handicap?

Hvordan vil vi fremme initiativer som Solsikkesnoren? Det er på høje tid, at vi får det realiseret. Kan det endda være, at vores efterslæb i uddannelsessystemet også hænger sammen med dette? Vil vi politisk prioritere dette område højere? Hvor stort er engagementet i denne sal?

På vegne af Atassut vil jeg gerne række hånden ud til samarbejde og takke for muligheden for at rejse dette til debat.